

„Romantická fantasy
epických rozměrů sřídí
magii a vální.“
SAMANTHA SHANNON

FAESKÉ POUŤO

SAARA
EL-ARIFI

PRVNÍ DÍL FAESKÉ TRILOGIE

Faeské pouto

Faeské pouto

SAARA EL-ARIFI

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © Siddig Ltd 2024
Map and chapter illustrations © Nicolette Caven 2024
Text copyright © Saara Eldin 2024
Jacket design by Ellie Game © HarperCollinsPublishers Ltd 2024
Translation © Barbora Knebllová 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333/5,
196 03 Praha 9 – Čakovice, v roce 2025
All rights reserved

„Saara Eldin si vyhrazuje morální právo být identifikována
jako autorka tohoto díla.“

Faeské pouto

Z anglického originálu *Faebound*, vydaného nakladatelstvím
HarperCollins Publishers v roce 2024, přeložila Barbora Knebllová

Redigoval Ondřej Pauser

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2025

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-1088-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

info@slovalt.cz

Mé sestře Sally

DORŮSTAJÍCÍ
MĚSÍC

TEVA

Umírající
pahorek

KRVÁCEJÍCÍ
POLE

SHARR

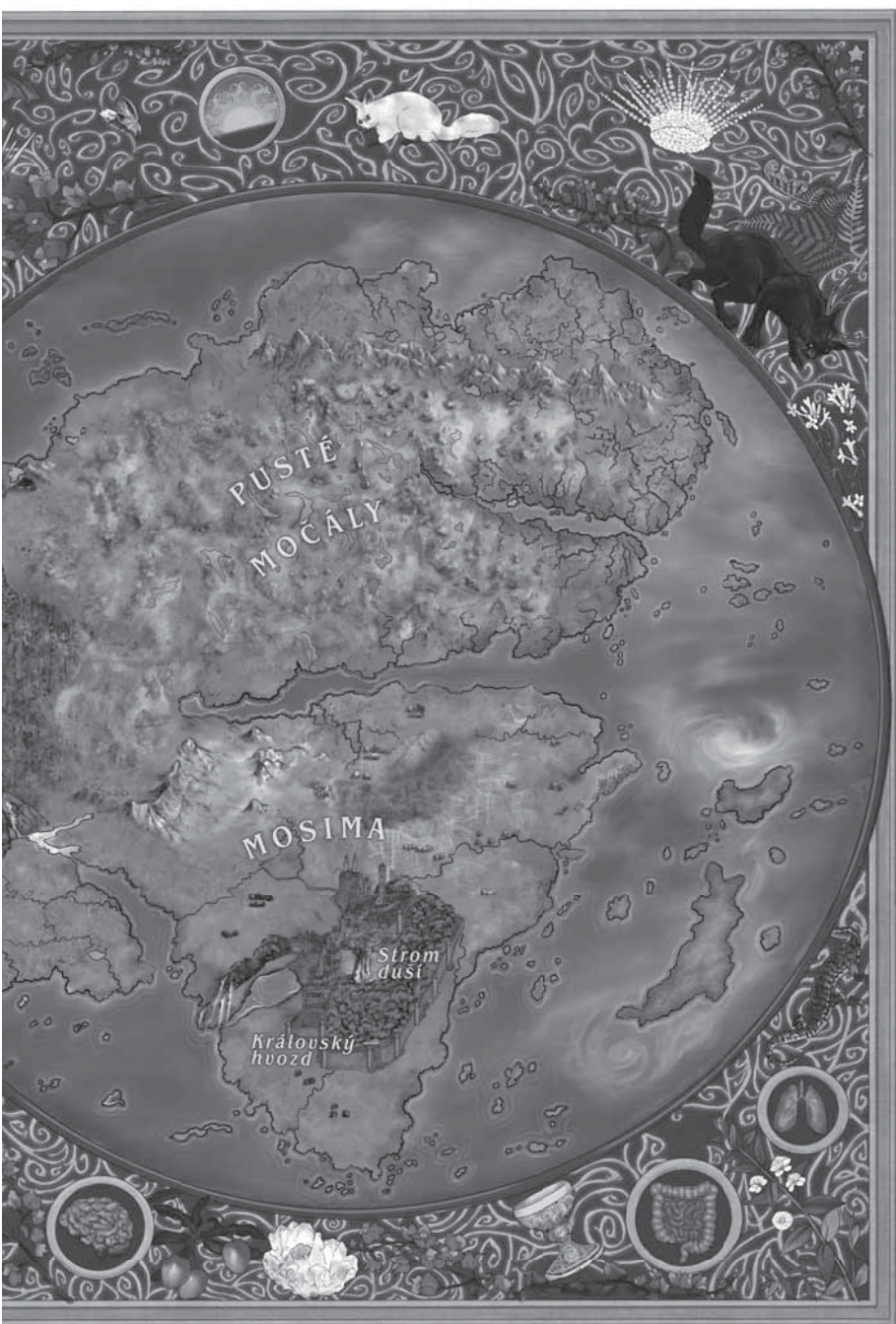
MULI

ZATMĚNÍ

GURAL

SRPEK

UBÝVAJÍCÍ
MĚSÍC

ČÁST PRVNÍ

∞ ∞

Příběh pšenice, netopýra a vody

Na počátku byla tři božstva.

Božstvo Asase se zhmotnilo v bytí jako zrnko pšenice. Jediná částička, která rozkvetla v život. Jak Asase rostlo, jeho kořeny se stávaly horskými svahy a listy se rozvinuly v lesy. V mezerách mezi větvemi Asase se zformovala údolí a záhyby v kůře se proměnily v kaňony.

A tak se zrodila Země.

Božstvo Ewia přiletělo na křídlech temnoty a přineslo do světa den a noc. Nalezlo své místo na obloze nad svým sourozencem jako dvouhlavý netopýr. Když jedna jeho tvář shlížela na Zemi, záležalo ji světlo, a když se na ni obrátila ta druhá, rozhostila se tma.

A tak se zrodilo Slunce.

Poslední božstvo, které se na tomto světě objevilo, bylo Bosome. Proplétalo se skrze kořeny Asase, tvořilo řeky a moře a nakonec se usídlilo vedle božstva Ewia jako stříbrná kapka vody na obloze, která se vzdouvala a klesala s přílivem a odlivem.

A tak se zrodil Měsíc.

Tři božstva žila šťastně po mnoho let, až jednoho dne Asase řeklo: „Přeji si dítě. Stvořím jej tedy.“

Ze semen Země Asase stvořilo lidi. Z větviček se staly kosti a z květů vyklíčily úsměvy.

Když Ewia vidělo, jak šťastný jeho sourozenec se svými dětmi je, řeklo: „I já si přeji dítě. Stvořím jej tedy.“

A tak z kůže svých křídel Ewia stvořilo fae se špičatými zuby a ušima jako netopýři.

Staletí plynula a Bosome sledovalo oba své sourozence v jejich štěstí, zároveň ale vidělo i chyby jejich dětí. Lidé byli příliš křehcí na to, aby přežili delší dobu, a fae příliš sobecké, než aby se staraly o své rodiče. A tak Bosome z vod světa stvořilo elfy – se špičatými ušima fae, ale s pokornou povahou lidí.

A na nějaký čas bylo vše v pořádku. Ale nehledě na to, jak moc si božstva přála mír, dala svým dětem jednu věc, která jej nikdy nemohla zajistit.

Svobodnou vůli.

KAPITOLA PRVNÍ

Yeeran

Yeeran se narodila na bitevním poli, žila na bitevním poli a věděla, že jednoho dne na bitevním poli i zemře.

Při svém prvním nadechnutí cítila kouř a popel umírajících nepřátel její matky. A když Yeeran propukla v pláč, přidala se vrískotem k válečnému pokřiku svého kmene, jenž vyrážel do bitvy. Porody na frontě nebyly ničím neobvyklým. Pokud jste zvládli udržet buben, zvládli jste i bojovat.

A přesto stále nemáme dostatek vojáků.

Yeeran si prohlížela válečnou mapu před sebou a ztěžka si povzdechla. Každé údolí a každý kopec vyryli do dubové desky zruční kartografové. Na doplněk do ložnice trochu drahé řemeslné dílo, ale Yeeraninu milenku by nikdo nenazval šetřivou.

Dlouhý stříbrný střep měsíčního svitu ozářil střed stolu, kde se čtyři kraje Elfských zemí sbíhaly na Krvácejícím poli, první linii bitvy. Přelétla pohledem přes jednotlivé kvadranty mapy: Dorůstající měsíc, Srpek, Zatmění a nakonec její vlastní elfí kmen, Ubývající měsíc.

Sevěla ruku kolem okraje stolu a její nehty zanechaly na struktuře dřeva jemné rýhy. Zkoumavě se zahleděla na formace na bitevním poli, kde bílé žetony označovaly umístění jednotek pod vedením její armády.

Spočinula pohledem na pluku, který skrytě tábořil u východní věže vojenské posádky. Na svém pluku.

„Yeery,“ ozvalo se v tichu šeptem. Salawa se lehkými kroky přenesla k Yeeran. „Vrať se do postele.“ Letmo se rty otřela o oholené strany Yeeraniny hlavy směrem ke špičkám jejích uší a pohládila ji svým horkým dechem. Yeeran přejela rukou vzhůru po Salawiných zádech a zapletla prsty do konečků jejích vlasů. Jejich prameny jí splývaly po nahé kůži, zatížené korálky a drahokamy.

„Nemůžu usnout.“

Salawa chvíli mlčela. To se Yeeran na její milence líbilo – každou vteřinu pečlivě zvažila, každou myšlenku předem upředla, než promluvila.

„Dvacet let jsi čekala, až tě povýší na plukovnici. Málokdo by řekl, že se ti to podaří před tvými pětatřicátými narozeninami, a přesto – tady jsi, nejmladší plukovnice, jakou armáda Ubývajícího měsíce kdy měla –“

„Až od zítřka.“

Salawa se prudce nadechla. Neměla ráda, když ji někdo přerušoval. Yeeran přejela dlaní nahoru po klíční kosti své milenky a spočinula na její tváři. Teprve to Salawu obměkčilo natolik, aby pokračovala.

„Spánek ti tuhle chvíli nevezme. Tvůj nový pluk na tebe ráno bude čekat.“

Salawa vyhlédla z okna, kde město Gural pulzovalo jako tepající srdce kraje Ubývajícího měsíce. Yeeran sledovala její pohled.

Komíny stoupající z klenutých střech vydechovaly kouř směrem k obloze poseté hvězdami. Yeeran věděla, že krčmy se budou hemžit vojáky rozveselenými kořeněným rumem. Pro pekárny nebyla pozdní noc, ale časně ráno, a vůně z jejich pecí linoucí se vzduchem proscycovala jemný vánek.

Yeeran pozorovala, jak se něžný pohled v Salawině tváři zatvrdil, když se zadívala dál. Směrem ke Krvácejícímu poli. Ohně bitvy

zbarvily její zelené duhovky do oříškově hnědé a Yeeran cítila, jak sama hoří plamenem, který se v nich odrážel.

„Něco pro tebe mám, na oslavu tvého nového titulu,“ řekla Salawa tiše.

Yeeran spustila dlaň ze Salawiny tváře. Dárky od její milenky byly vždy okázalé a extravagantní. Yeeran neholdovala šperkům a stejně tak si nezakládala na pěkných šatech. Ani jedno jí v boji nijak nepomáhalo.

Jediná věc, kterou nosila u sebe, byl malý zlatý prstýnek vsítý do podšívky uniformy. Neměla k němu žádnou zvláštní citovou vazbu, ale věděla, že pokud by padla v bitvě, prsten by si zcela právem přisvojily malé děti, jejichž živobytím bylo obírání mrtvol armády. Takový prsten by je uživil po celý rok. Yeeran strávila mnoho let svého dětství v naději, že podobné požehnání najde.

„Myslím, že tenhle dárek se ti bude opravdu líbit,“ pokračovala Salawa a tiše se vzdělila ke své posteli s nebesy, aby z ní něco vylovila.

Yeeran se na ni nejistě usmála a Salawa se vědoucně uchechtla a vytáhla velký kruhovitý předmět ukrytý v kožené brašně.

Yeeran přešla místnost pouhými třemi kroky. Vzala dárek ze Salawiných natažených rukou a odhrnula kožený obal, aby se podívala na věc uvnitř.

Buben byl znamenitě vyvedený. Tělo vyřezané z mahagonu, díky němuž se leskl tmavě červenou barvou, jako čerstvá krev. Obruč měl zlatou a posázenou safíry. Podél těla bubnu visely šňůrky korálků, spíš jako ozdoba než kvůli zvuku. Ale zdaleka nejkrásnější byla blána z černé kůže.

„Ze starší obeah?“ zašeptala Yeeran a přejela po napnuté kůži rukou.

Obeah byly jediné bytosti na světě obdařené magií. Kdysi se vyskytovaly stejně běžně jako jeleni a toulaly se ve stádech po Elfích zemích. Yeeran se zasnila a představila si, jak se obeah prohánějí

lesem, bílými parohy rozhrnují listoví a jejich kočkovité postavy klouzají mezi stromy s lehkostí inkoustu na papíře.

Ale nyní skoro všechny inkoust vyschl, protože kvůli lovu pro svou magii byly obeah téměř vyhubeny.

Kvůli magii pro zbraně jako table. Yeeran cítila brnění v prstech tam, kde se dotkly kůže bubnu.

Salawa se zazubila a sepjala ruce pod bradou.

„Ano, tohle je vyrobeno z jedné z nejstarších obeah, kterou naši lovci kdy chytili.“

Když obeah stárly, barva jejich kůže se stávala sytější, magie silnější a kůže ještě žádanější pro výrobu mocných předmětů. Starší obeah byly bohužel také chytřejší, takže ulovit je se podařilo jen zřídka. Dárek od Salawy byl něčím vzácným a drahocenným.

Yeeran cítila magii sálající z kůže. Lehce po ní poklepávala prsty a cíleně usměrňovala vibrace úderů, splétala je v mysli dohromady, až vytvořily malý výboj. Taková zvuková zbraň.

Neviditelná síla zasáhla bílý žeton uprostřed mapy o deset stop dál.

Yeeran byla vždycky dobrá ve střelení bubnem. Klíčem k úspěchu bylo mít jasně zacílený úmysl, ale čistota tónu a síla magie v kůži černé obeah učinily její schopnosti nedostižnými. Pokud ji její nepřátelé předtím považovali za nebezpečnou, brzy uvidí, jak smrtící dokáže být.

Salawa zatleskala.

„A nyní má nejlepší plukovnice armády Ubývajícího měsíce tu nejlepší zbraň.“

Yeeran opatrně vložila buben zpět do koženého pouzdra a přistoupila k Salawě. Přivinula si ji do náruče a opřela si bradu o její vlasy.

„Děkuji. Toho dárku si budu považovat do konce života.“

„A teď už můžeme jít spát? Zítřek přijde docela brzo,“ zašeptala Salawa.

Yeeran souhlasně vydechla a nechala se odvést zpátky k Salawině posteli. Vklouzla pod hedvábné přikrývky a Salawa se vtiskla

do obrysů Yeeranina těla. Položila si hlavu na jemnou kůži mezi Yeeraniným ramenem a prsy a spokojeně vzdychla.

Salawa se ponořila do spánku a její dech se prohloubil. Yeeran sledovala, jak frédiové korálky v jejích vlasech začaly s přicházejícím úsvitem slabě zářit. Krystaly frédia měly stejné vlastnosti jako slunce a také se využívaly pro pěstování plodin nebo k vyhřívání obydlí v zimě.

Natáhla se a jemně odsunula jeden z korálků ze Salawiny tváře, aby ji ten jas neprobudil. Chvilí podržela drahokam v ruce a vychutnávala si jeho teplo. Tento maličký kousek by mohl živit rostlinu po celý její životní cyklus. Mohl by pomoci živit rodinu.

Nechala si korálek vyklouznout z prstů.

Jen kdybychom ho měli víc.

Protože frédium bylo měnou války.

Pod zkrvavenou půdou Krvácejícího pole ležely tohoto hodnotného krystalu celé netknuté doly. A kde je hodnota, tam je moc, a kde je moc, tam se vždycky zrodí násilí.

Tak začala Věčná válka.

Yeeran si uvědomila, že přemítá, kolik vojáků pro ten malý kousek frédia v Salawiných vlasech zemřelo. Zaléval její tmavou pleť, tmavší než Yeeranina jemně jantarová kůže, hřejivou šafránovou září.

Přestože každý elf vypadal jinak, jediná odlišnost, na které záleželo, byla příslušnost ke kmeni. Yeeran patřila ke kmeni Ubývajícího měsíce, a kmen Ubývajícího měsíce patřil k ní. Nebylo možné ji od jejího kmene oddělit. Vést znamenalo splynout v jedno.

To jí Salawa ukázala.

U všech slunečních hříchů, jak je krásná. Krásná, když spí, a divoká, když bdí.

Spánek si pro Yeeran nepřicházel, ale ani ona jej nevyhledávala. Místo toho ležela a dívala se, jak se úsvit probouzí na kůži její milenky, zatímco v mysli jí planula sláva, moc a smrt.

Následující ráno Yeeran vyklouzla z ložnice, zatímco Salawa ještě spala, a vydala se napříč městem. Čím blíž byla Krvácejícímu poli, tím hlasitěji se ozývaly zvuky války, ozvěna válečného bubnu působila jak uklidňujícím, tak vzrušujícím dojmem.

Dnes byla *plukovnicí*.

Jak se blížila ke cvičišti, uslyšela povědomý rytmus dětské říkanky.

*Raz, dva, tři, čtyř: elfí kmeny,
Ubývající, Dorůstající, Srpek a Zatmění,
zrodily se z měsíce, v síle kráčí po zemi.*

Z dálky bylo snadné splést si ty mladistvé hlasy se skupinou dětí na hřišti. Yeeran však věděla, že až zahne za roh, školáky tam nenajde.

*Tři božstva, tři národy, dřív žily v světa šíř,
teď už jenom elfové: jedna, dva, tři, čtyř.*

Ne, tihle vojáci už dávno přestali být dětmi. Toporně pochodovali se zachmuřenými výrazy v rytmu svého pokřiku. Yeeran sledovala, jak se chlapec nejbližší k ní otočil na patě a hlava mu zarachotila v příliš velké helmě jako žalud v sudu.

Nemůže mu být víc než devět let.

„Plukovnice Yeeran Teilo.“ Poručík dohlížející na výcvik zaznamenal její přítomnost.

Yeeran se zamračila, doufala, že proklouzne bez povšimnutí.

„Poručíku Fadelí.“ Opětovala muži zasalutování.

„Přišla jste si vybrat příštího nosiče bubnu?“

Tímto úkolem bývali pověřováni nejmladší příslušníci armády. Yeeran ta pozice vždycky přišla zvláštní, protože péči o svůj buben nikdy nikomu nesvěřovala. Každý večer trávila hodinu čištěním korpusu bubnu od krve nepřátel a pečlivým promazáváním jeho kůže.

Ne že by tenhle buben takovou údržbu potřeboval.

Teď jí visel přes rameno a spočíval na boku jako připomínka Salawiny lásky. Těžká a všudypřítomná.

„Ne, žádného nosiče bubnu nepotřebuji,“ odpověděla Yeeran a rozhodně zavrtěla hlavou.

Fadel se zamračil, ale pak se mu ve tváři objevil výraz upřímné snahy.

„A co důstojnice Hana? Je naší nejlepší.“ Na jeho pokyn předstoupila dívka o něco vyšší než její vrstevníci.

Uniforma na ní visela jako vlajka na stožáru. Zato břicho se jí nadýmalo podvýživou, a Yeeran cítila, jak ji při té vzpomínce píchlo v podbřišku.

Dítě sevřelo špinavé prsty v pěst a zabušilo do své křehké hrudi na pozdrav. Čím silnější bušení, tím větší respekt si pozdrav získával, a tato dívka se bila do hrudi tak silně, jako by byla odhodlaná zprerážet si žebra.

Yeeran se sklonila na dívčinu výšku a odhodila všechnu snahu o formálnost. Hana s obavou pohlédla na svého poručíka, ale Yeeran si její pohled přitáhla úsměvem zpět.

„To je v pořádku.“ Yeeran si sáhla do kapsy a vytáhla jednu zlatou minci. „Dnes večer si sežeň nějaké pořádné jídlo, ne tu řídkou kaši, co vám dávají v kasárnách. Jasně?“

Dítě ztuhle stálo, ohromené zlatou mincí ve své dlani. Poté vyslovilo něco naprosto nečekaného. „Prodali mě za miň, než je tohle.“

Yeeran ucítila, jak jí ze rtů uniklo zalapání po dechu.

Před několika lety zavedla náčelnice kmene nový program – za půl stříbrňáku bylo možné prodávat děti přímo armádě Ubývajícího měsíce. Dítě se poté stalo světcem kraje a ostatní vojáci jeho jedinou rodinou.

Z plození dětí se tak stala výnosná činnost.

„Válka se neřídí žádnými pravidly. Jsou jen ti, co bojují, a ti, co selžou,“ řekla náčelnice, když program vyhlášovala.

Při pohledu na Hanu si Yeeran nebyla jistá, zda souhlasí.

Napřímila se a odkráčela od dívky a otevřených úst poručíka Fadela pryč.

Yeeran tvrdila sama sobě, že její spěšné kroky žene očekávání ze setkání se svým novým plukem. Ale ve skutečnosti utíkala před pohledem na dětské vojáky a svými vlastními vzpomínkami na bolestivý hlad, který nikdy doopravdy nemizel.

KAPITOLA DRUHÁ

Yeeran

Yeeran pobízela velblouda do cvalu a prohlížela si první linii svého nového pluku. Pět set pěšáků, tři sta jezdců a sto lučištníků. Moře vojáků, které měla na povel.

Byl to zatraceně dobrý pocit.

Navzdory mírnému počasí jí po páteři stékal pot. Slunce pohltilo ranní vlhkost, zůstalo modré nebe a svižný větřík vanoucí se severovýchodním směrem.

Dokonalé počasí na to, aby správně vedlo šípy mých lučištníků.

„Plukovnice.“ Jedna z jejích kapitánek přijela blíž a zasalutovala jí ze sedla. „Na západní frontě byli spatřeni vojevůdčí Moto-go. Míří sem.“

Yeeran se zahleděla do slunce. Bylo téměř v zenitu. Brzy bude pochodovat do bitvy.

„Přijmu ho ve velitelském stanu. Nechci být rušena. Než se vrátím, pluk je pod tvým velením.“

Kapitánka souhlasně přikývla a odjela, vykřikujíc pokyny svým podřízeným.

Yeeran seskočila z velblouda a zamířila kolem řady vojáků ke svému velitelskému stanu. Ačkoli se mu říkalo „stan“, vojenský tábor už byl součástí Krvácejícího pole tak dlouho, že si kmeny zbudovaly

pevné stavby. Bronzové dveře lemovaly jasně růžové květy bugenvileí, které hojně rostly po celém kraji Ubývajícího měsíce.

„Pomáhají maskovat pach bitevního pole,“ řekla náčelnice, když nechala rostliny vysadit.

Ale pach tisícileté války zamaskovat nelze. Byl cítit ve vzduchu, v kůži, v samotných kostech země.

Yeeran vstoupila do kruhové místnosti a vkročila do záře slunečního světla, které sem pronikalo širokými okny. Krvácející pole se táhlo, kam až dohlédla.

Uprostřed stál kapitán Rayan a mračil se nad nějakým dopisem. Když vešla, vzhlédl k ní a usmál se.

„Dobré ráno, *plukovnice*.“ Vyslovil její titul s tak přehnanou úctou, až ji rozesmál, což měl přesně v úmyslu.

Znali se už dlouho. Kdysi bývala jeho poručicí, ale svou hodnost překonala dávno předtím, než on překonal tu svou. Její úspěch mu nikdy nevadil, naopak jeho loajalitu k ní prohluboval. Jejich role se zakládaly na pevném přátelství.

„Jak to jde?“ zeptala se Yeeran a nahlédla do dopisu, který četl. Vypadal ušmudlaně a ohmataně, jak ho mnohokrát překládal a zase otevíral.

Rayan si unaveně přejel rukou po hladce oholené hlavě.

„Tohle je poslední zpráva, kterou jsem od svých průzkumníků dostal. To bylo před čtyřmi dny. Včera se měli vrátit do tábora.“

Yeeran se zamračila.

„Včera?“

„Ano.“

Přepadení průzkumníků nečekanými pohyby nepřítele nebylo neobvyklé.

„Možná museli změnit trasu,“ řekla.

„Možná.“ Rayan nezněl přesvědčeně.

„Protokol vyžaduje, aby se pohřešovali pět dnů, než za nimi pošleme pátrací jednotky. Dáme jim čas ještě do zítřka, než to nahlásím.“

Rayan přikývl, rty měl sevřené obavami.

„Plukovnice Yeeran.“ Vojevůdčí Motogo vstoupili do místnosti jako první svým zvučným hlasem, jejich tělo následovalo. Jako u mnoha elfů, jejich rod byl stejně proměnlivý jako počasí, přijímaný jako déšť a vítal změnu jako střídání ročních období.

Yeeran dala Rayanovi signál k odchodu; učinil tak s vděčným pohledem. Motogo byli známi tím, že leckoho vtahovali do dlouhých rozhovorů.

„Vojevůdčí Motogo, jak se daří bojišti pod vašima nohama?“ oslovila je Yeeran formálním pozdravem vyhrazeným pro vážené starší.

„Je dobře živeno krví mých nepřátel,“ odpověděli Motogo, jak bylo zvykem. Prošedivělé vlasy nosili svázané do krátkých uzlíků, ze kterých bylo zřejmé, že přilbu už si nasazuje jen zřídkakdy. Yeeran si nedovedla představit, že by se jí někdy chtělo přestat bojovat.

„A nyní k jádru věci. Přišli jsem potvrdit vaše rozkazy – á, vidím, že máte novou zbraň...“ Motogo si všimli černé kůže jejího bubnu v tašce přes rameno.

„To vypadá na mimořádný kousek, jaký by jeden mohl zajisté závidět,“ pokračovali a chřípí se jim žárlivě zachvělo. „Ne že bych se ještě účastnil střílení bubnem, to nechávám mladým.“

Střílení bubnem vás fyzicky nevyčerpávalo, ale zacílit záměr vyžadovalo soustředění, které si vybíralo svou daň na psychických silách. A vojevůdčí byli nejméně sto let staří, i když Yeeran se na bitevním poli setkala s elfy, kteří se dožili sto dvaceti, nejvyšší předpokládané možné délky života elfů. Měla v úmyslu stát se jedním z nich.

„Ano, ten buben byl dárek.“

„Velmi pěkný. Velmi pěkný.“ Jejich oči stále obdivovaly krásu kůže obeh.

„Chtěli jste dnes zmínit něco ohledně mých rozkazů?“

„Á, ano. Vzhledem k tomu, že dnes je váš první den ve velení tak početné jednotky vojáků, chtěli jsem vám připomenout vaši dnešní